

**FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
MICHAEL B. ELMER
föredraget den 29 april 1997 ***

Inledning

att höja sysselsättningsnivån samt förbättra levnadsvillkoren för det turkiska folket”.

1. I det aktuella målet har Verwaltungsgericht Darmstadt fört vidare olika frågor till domstolen om tolkningen av artikel 6.1 och 6.3 i beslut nr 1/80, fattat av det associeringsråd som instiftades genom avtalet om upprättandet av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet.¹

Enligt artikel 12 i avtalet är parterna överens om att ”på grundval av artiklarna 48, 49 och 50 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen stegvis genomföra fri rörlighet för arbetstagare sinsemellan”.

Relevanta gemenskapsrättsliga regler

2. Associeringsavtalet syftar enligt artikel 2.1 till ”att främja ett fortlöpande och väl avvägt stärkande av de ekonomiska och handelsmässiga förbindelserna mellan parterna med beaktande av nödvändigheten att säkerställa en snabb utveckling av Turkiets ekonomi och

3. Enligt artikel 36 i ett tilläggsprotokoll till associeringsavtalet av den 23 november 1970² skall associeringsrådet fatta beslut om de nödvändiga riktlinjerna för ett gradvist genomförande av fri rörlighet för arbetstagare mellan gemenskapens medlemsstater och Turkiet i enlighet med de i artikel 12 i associeringsavtalet angivna principerna.

4. Associeringsrådet har med stöd härav fattat beslut nr 1/80, som trädde i kraft den

* Originalspråk: danska.

1 — Avtalet om upprättandet av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet, som undertecknades i Ankara den 12 september 1963 och ingicks för gemenskapens räkning genom rådets beslut 64/732/EEG av den 23 december 1963 (EGT 217, 1964, s. 3685, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

2 — EGT C 113, 24.12.1973.

1 juli 1980 (nedan kallat beslut nr 1/80).³ Artikel 6.1 och 6.3 i beslutet har följande lydelse:

”1. ... har en turkisk arbetstagare som tillhör den reguljära arbetsmarknaden i en medlemsstat

— rätt att efter ett års reguljär anställning i denna medlemsstat få sitt arbetstillstånd förnyat hos samma arbetsgivare om han har anställning,

— rätt att efter tre års reguljär anställning, med undantag för det företräde som skall ges arbetstagare från gemenskapens medlemsstater, i denna medlemsstat inom samma yrke besvara ett erbjudande om anställning från valfri arbetsgivare som görs under normala förhållanden och som registrerats hos arbetsförmedlingen i denna medlemsstat,

— rätt att efter fyra års reguljär anställning i denna medlemsstat utöva valfri avlönad verksamhet.

2. ...

³ — Beslutet har inte publicerats.

3. Tillämpningen av punkterna 1 och 2 skall fastställas i nationella bestämmelser.”

De faktiska omständigheterna i saken

5. Kasim Ertanir, som är turkisk medborgare, befann sig i Förbundsrepubliken Tyskland år 1991. De tyska myndigheterna meddelade honom vid denna tidpunkt att hans uppehållstillstånd inte längre kunde förlängas, men de uppgav samtidigt att man var villig att ge honom ett förhandsgodkännande, så att han vid Tysklands ambassad i Ankara kunde få utställt ett inresevisum för uppehålls- och arbetstillstånd för anställning som specialkock. I en skrivelse av den 17 december 1991 till Kasim Ertanirs advokat meddelade utlänningsmyndigheterna att man högst kan ”uppehålla sig i Förbundsrepubliken Tyskland som specialkock i tre år”.

6. Kasim Ertanir återvände därefter till Turkiet. Den 14 april 1992 hämtade han vid Tysklands ambassad i Ankara ut det ovan nämnda visumet och återvände till Tyskland samma dag. Visumet i fråga, som var giltigt i tre månader, innehöll bland annat följande uppgift: ”... Gäller endast för verksamhet som specialkock vid restaurang Ratskeller i Weinheim”.

7. Efter ansökan av den 30 juni 1992 erhöll Kasim Ertanir den 14 augusti 1992 ett uppehållstillstånd som var giltigt till den 13 april 1993. Samma dag beviljades en ansökan av den 8 april 1993 om ytterligare förlängning till den 13 april 1994. I båda fallen innehöll uppehållstillståndet följande uppgift: "Upphållstillståndet går ut när anställningen som specialkock vid restaurang Ratskeller i Weinheim upphör. Upphållstillståndet ersätter inte arbetstillståndet."

arbete som specialkock vid restaurang Ratskeller i Weinheim. Den 27 mars 1992 förlängdes detta arbetstillstånd till den 23 april 1993. Den 13 maj 1993 förlängdes arbetstillståndet med verkan från den 24 april 1993 till och med den 23 april 1994. Den 6 maj 1994 förlängdes arbetstillståndet igen med verkan från den 24 april 1994 till den 23 april 1996.

8. Genom skrivelse av den 9 augusti 1993 uppmärksammade utlänningsmyndigheterna Kasim Ertanir på att uppehållstillstånd för verksamhet som specialkock endast kan beviljas eller förlängas för en sammanlagd period av tre år.

11. Den 13 april 1995 ansökte Kasim Ertanir om två års förlängning av sitt uppehållstillstånd. Utlänningsmyndigheterna i delstaten Hessen avslåg hans begäran genom beslut av den 17 juli 1995, bland annat med motiveringen att specialkockar, enligt kungörelse av den 3 februari 1995 från delstaten Hessens inrikesministerium, inte omfattas av rättigheterna i beslut nr 1/80.

9. Den 19 april 1994 ansökte Kasim Ertanir om ytterligare förlängning av sitt uppehållstillstånd. Genom skrivelse av den 20 april 1994 förlängde utlänningsmyndigheterna hans uppehållstillstånd till den 14 april 1995 och angav på nytt att uppehållstillstånd som specialkock endast kunde förlängas till att avse maximalt tre år. Detta tillstånd innehöll samma uppgifter som tillståndet av den 14 augusti 1992.

12. Genom skrivelse av den 8 augusti 1995 anförde Kasim Ertanir administrativt klagomål mot detta beslut.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

10. Under vistelsen i Tyskland erhöll Kasim Ertanir arbetstillstånd från Arbeitsamt Mannheim för den verksamhet som var tillåten enligt uppehållstillståndet. Han beviljades således den 24 april 1991 ett arbetstillstånd som gällde till den 23 april 1992 för

13. Den 24 oktober 1995 väckte Kasim Ertanir talan vid Verwaltungsgericht Darmstadt

och yrkade att den skulle fastslå att hans klagomål utgjorde hinder för verkställighet. Verwaltungsgericht Darmstadt vilandeförklarade genom beslut av den 29 februari 1996 målet och ställde följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Vilken inverkan på fortbeståndet av ett arbets- och uppehållstillstånd har avbrott i laglig vistelse eller anställningsperioder utan arbetstillstånd i fråga om rättigheter som redan har uppkommit enligt artikel 6.1 i associeringsrådets (EEG—Turkiet) beslut nr 1/80 om utvecklingen av associeringen, om sådana perioder av vistelse eller arbete utan tillstånd inte kan jämföras med perioder av reguljär anställning enligt artikel 6.2 i beslutet?

2) Skall en turkisk arbetstagare med arbets- och uppehållstillstånd som berättigar honom att arbeta som specialkock anses tillhöra en medlemsstats reguljära arbetsmarknad enligt artikel 6.1 i beslutet, när han från det att han inledde sin vistelse i denna medlemsstat har varit medveten om att han endast kunde få ett uppehållstillstånd för sammanlagt tre år och endast för utövande av en viss bestämd verksamhet hos en namngiven arbetsgivare?

3) För det fall domstolen intar den ståndpunkten att den i fråga 2 angivna personkretsen tillhör en medlemsstats reguljära arbetsmarknad, ger då bemyndigandet i artikel 6.3 i beslutet medlemstaten rätt att införa uppehållstillstånd för vilka förmånsbehandlingen enligt artikel 6.1 i beslutet är utesluten på förhand?”

Den första frågan

14. Det framgår av handlingarna i målet att Kasim Ertanirs anställning under hela vistelsen i Tyskland var tillåten enligt arbetsrättsliga bestämmelser. Två arbetstillstånd har dock beviljats i efterhand. Vad avser uppehållstillståndet framgår det att Kasim Ertanir i april 1994 inte förlängde sitt uppehållstillstånd i rätt tid, varför han mellan den 14 april 1994 och den 20 april 1994 inte hade giltigt uppehållstillstånd.

Den första frågan handlar således i själva verket om huruvida korta avbrott i en turkisk arbetstagares lagliga vistelse eller arbete har konsekvenser för dennes rättigheter enligt artikel 6.1 i beslut nr 1/80, i fall där medlemstaten i fråga i efterhand har beviljat uppehållstillstånd för dessa perioder.

15. Den tyska regeringen anser att det, med beaktande av dess svar på den andra och den tredje frågan, inte är nödvändigt att besvara denna fråga.

16. Kommissionen har gjort gällande att sådana korta avbrott i en turkisk arbetstagares lagliga arbete och vistelse inte har konsekvenser för dennes rättigheter enligt artikel 6.1 i beslut nr 1/80, om medlemsstaten i fråga inte påtalar dessa avbrott i efterföljande beslut.

17. En förutsättning för att den turkiske arbetstagaren skall kunna göra gällande rättigheter enligt artikel 6.1 i beslut nr 1/80 är att han har haft reguljär anställning under de perioder som anges i denna bestämmelse. Bestämmelsen anger inte självständiga villkor för att anställningen skall vara "reguljär". Denna fråga skall således avgöras på grundval av medlemsstaternas regler om på vilka villkor turkiska medborgare kan inresa till och vistas på deras territorier och där utöva verksamhet. Härav följer att det är den enskilda medlemsstatens lagstiftning som är avgörande för under vilka förhållanden en vistelse på dess territorium är laglig.

18. Det är inte ovanligt att utlänningsmyndigheterna i en medlemsstat exempelvis på grund av tung arbetsbörda förlänger uppehålls- och arbetstillstånden först efter

det att dessa gått ut, varvid uppehålls- och arbetstillstånden förlängs som om de hade utfärdats i rätt tid, så att tillstånden därmed gäller retroaktivt även för perioden utan tillstånd. Det är inte heller ovanligt att utlänningsmyndigheterna i en medlemsstat ser genom fingrarna med att en ansökan om förlängt uppehålls- och arbetstillstånd kommer in för sent och förlänger tillstånden som om ansökan hade kommit in i rätt tid, trots att det enligt gällande regler åligger utlänningen själv att säkerställa att han har giltigt uppehålls- och arbetstillstånd och själv se till att han i rätt tid får dessa tillstånd förlängda.

19. I sin dom av den 17 april 1997 i mål C-351/95, Kadiman,⁴ fastställde domstolen följande, efter att ha konstaterat att vissa former av vistelse i utlandet skall beaktas vid beräkningen av perioden av tre års laglig vistelse enligt artikel 7.1 första strecksatsen i beslut nr 1/80.

"Detta gäller även för en period under vilken den berörde inte hade ett giltigt uppehållstillstånd, om de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten inte av detta skäl ifrågasatte att den berörde var lagligt bosatt inom det nationella territoriet, utan tvärtom beviljade denne ett nytt uppehållstillstånd."

⁴ — REG 1997, s. I-2133.

20. Det framgår av handlingarna i målet att de tyska utlänningsmyndigheterna har ansett att Kasim Ertanirs vistelse i Tyskland under de korta perioderna från det att uppehållstillståndet gick ut till dess att ett nytt utfärdades var laglig, eftersom uppehållstillstånd i efterhand beviljades för vistelse, som om ansökan hade kommit in i rätt tid.

21. Mot denna bakgrund skall denna fråga besvaras på så sätt att artikel 6.1 i beslut nr 1/80 skall tolkas så, att korta perioder, under vilka den turkiske arbetstagaren inte haft giltigt uppehålls- eller arbetstillstånd, skall beaktas vid beräkningen av de perioder av reguljär anställning som avses i denna bestämmelse, när de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten inte av denna anledning har ifrågasatt att arbetstagarens vistelse och arbete inom det nationella territoriet var laglig, utan tvärtom i efterhand beviljat honom ett nytt uppehålls- eller arbetstillstånd.

Den andra frågan

22. Genom sin andra fråga ber den nationella domstolen att EG-domstolen skall avgöra om en turkisk arbetstagare som arbetar som specialkock har en reguljär anställning och om han tillhör den reguljära arbetsmarknaden i en medlemsstat i den mening som avses i artikel 6.1 i beslut nr 1/80, när

han vid utfärdandet av uppehålls- och arbetstillståndet upplystes om att han endast kunde få uppehålls- och arbetstillstånd för sammanlagt högst tre år och endast för utövande av en viss bestämd verksamhet hos en namngiven arbetsgivare.

23. Den tyska regeringen har gjort gällande att en turkisk arbetstagare som erhållit tillfälliga uppehålls- och arbetstillstånd för att arbeta som specialkock inte kan anses tillhöra den reguljära arbetsmarknaden i en medlemsstat i den mening som avses i artikel 6.1 i beslut nr 1/80.

24. Kommissionen och Kasim Ertanir anser däremot att yrket specialkock inte skiljer sig från andra yrken på ett sådant sätt att en turkisk arbetstagare som är anställd som specialkock i en medlemsstat inte tillhör den reguljära arbetsmarknaden. Detta gäller oavsett om den berörde arbetstagaren redan från början av sin vistelse i medlemsstaten visste att han beviljats uppehålls- och arbetstillstånd med bestämda begränsningar.

25. Jag skall framhålla att artikel 6.1 i beslut nr 1/80 enligt domstolens fasta rättspraxis har direkt effekt.⁵ Bestämmelsen avser enligt

⁵ — Se dom av den 20 september 1990 i mål C-192/89, Sevince (Rec. 1990, s. I-3461).

sin lydelse endast rätten till anställning, men det följer av domstolens fasta rättspraxis att det av denna rätt till anställning går att härleda en rätt till uppehållstillstånd.⁶

förlängning av sitt arbetstillstånd hos samma arbetsgivare.”

Genom denna bestämmelse regleras däremot inte frågan om rätten till anställning och vistelse i medlemsstaterna för turkiska arbetstagare som inte uppfyller de tidsmässiga villkor som uppställs där. Utöver de fall som anges i beslut nr 1/80 är det således i medlemsstaternas lagstiftning som det fastställs om och, i förekommande fall, under vilka omständigheter turkiska medborgare har rätt att inresa till och uppehålla sig på deras territorium och ta anställning där.

Det är således en förutsättning för att kunna göra gällande en rättighet med stöd av artikel 6.1 i beslut nr 1/80 att den ifrågasvarande turkiske arbetstagaren tillhör den reguljära arbetsmarknaden i en medlemsstat och har haft reguljär anställning där under de perioder som anges i bestämmelsen.

26. Domstolen har vidare i dom av den 16 december 1992⁷ uttalat följande:

27. Vad avser frågan om när en turkisk medborgare kan anses tillhöra den reguljära arbetsmarknaden vill jag först understryka att det enligt min mening står helt klart att verksamhet som specialkock inte skiljer sig från andra former av avlönad verksamhet. Det handlar om att utföra arbete mot vanlig avtalsenlig lön. Vad skulle kunna vara så speciellt med just en specialkock i förhållande till andra kockar? Det gör väl detsamma om en kock lagar fransk, italiensk, turkisk, libanesisk eller kinesisk mat. Denna mat kan i princip även tillagas av en turkisk eller svensk kock — på samma sätt som turkiska kockar också kan tillaga fransk, italiensk eller tysk mat.

”... bestämmelserna gäller enligt sin ordalydelse turkiska arbetstagare som tillhör den reguljära arbetsmarknaden i en medlemsstat, och enligt artikel 6.1 är det tillräckligt att en turkisk arbetstagare har haft reguljär anställning i över ett år för att han skall få rätt till

28. Enligt min mening skall det av en rent objektiv bedömning av verksamhetens art

⁶ — Se fotnot 4.

⁷ — Mål C-237/91, Kuis (Rec. 1992, s. I-6781).

avgöras om den ifrågavarande anställningen innebar att arbetstagaren tillhörde den reguljära arbetsmarknaden i Tyskland. Enligt min mening kan det således inte läggas vikt vid vilka upplysningar som utlänningsmyndigheterna i medlemsstaterna har givit när de har beviljat den turkiske arbetstagaren i fråga uppehålls- och arbetstillstånd, eftersom detta skulle innebära att medlemsstaterna på detta sätt kunde göra bestämmelserna i artikel 6.1 i beslut nr 1/80 illusoriska.

regler om under vilka omständigheter turkiska medborgare har rätt till inresa till och vistelse på deras territorium och att där utöva arbete. När arbetets laglighet enligt bestämmelsen inte beror på om det föreligger ett formellt uppehållstillstånd ligger det dessutom närmast till hands att läsa denna så att ett arbete är 'reguljärt' i bestämmelsens mening om det enligt den ifrågavarande medlemsstatens lagstiftning inte är olagligt för en turkisk medborgare att utöva det."

29. Jag anförde följande i mitt förslag till avgörande i mål C-434/93, Bozkurt.⁸

30. Domstolen har i dom av den 20 september 1990⁹ (nedan kallad domen i målet Sevince) uppställt vissa riktlinjer för vad som enligt medlemsstaternas lagstiftning kan läggas i begreppet "reguljär" anställning i artikel 6.1 i beslut nr 1/80:

"Bestämmelsen i artikel 6.1 i associeringsrådets beslut nr 1/80 uppställer inte självständiga förutsättningar för att ett arbete är 'reguljärt'.

"Även om uttrycket reguljär anställning i dessa bestämmelser inte nödvändigtvis skall antas vara beroende av ett formellt uppehållstillstånd, förutsätter det emellertid att den ifrågavarande arbetstagarens situation på arbetsmarknaden är permanent och inte endast tillfällig.¹⁰

...

Med uttrycket 'reguljärt' arbete kan artikel 6.1 i associeringsrådets beslut nr 1/80 därför antas hänvisa till medlemsstaternas

...

8 — Se dom av den 6 juni 1995, REG 1995, s. I-1475.

9 — Se ovan fotnot 5.

10 — Punkt 30.

Följaktligen kan uttrycket 'reguljär anställning' ... i artikel 6.1 tredje strecksatsen i beslut nr 1/80 inte omfatta en turkisk arbetstagare som endast har kunnat upprätthålla sin reguljära anställning på grund av att han väckt talan och verkställigheten därmed uppskjutits till dess den nationella domstolen avgjort målet slutligt, vilket dock förutsätter att han tappar målet." ¹¹

31. Det kan hävdas att så länge en turkisk arbetstagare innehar ett tillfälligt uppehållstillstånd kan hans situation på arbetsmarknaden automatiskt anses vara tillfällig, vilket innebär att det aldrig kan vara fråga om reguljär anställning.

32. Det följer emellertid av domen i målet *Sevince* att det inte är avgörande för frågan huruvida en turkisk arbetstagare kan anses ha reguljär anställning i en medlemsstat att den berörde formellt har innehaft ett uppehållstillstånd. Det är däremot avgörande om han enligt den ifrågavarande medlemsstatens nationella lagstiftning materiellt haft rätt att

arbeta och uppehålla sig i den ifrågavarande medlemsstaten under den aktuella perioden.

33. Lika litet som man vid bedömningen av om det är fråga om reguljär anställning kan beakta att rätten till uppehållstillstånd följer av ett formellt arbets- och uppehållstillstånd kan man enligt min mening lägga vikt vid den tidsmässiga giltigheten av ett utfärdat uppehålls- och arbetstillstånd. Lade man vikt vid den tidsmässiga giltigheten av ett uppehållstillstånd skulle medlemsstaterna vid utfärdandet av tidsbegränsade uppehållstillstånd fullständigt kunna kringgå bestämmelserna i artikel 6.1 i beslut nr 1/80, och turkiska medborgare skulle därmed i praktiken inte få de rättigheter som de ges genom dessa bestämmelser. Det skall i detta sammanhang påpekas att det förmodligen är en förhållandevis utbredd praxis i medlemsstaterna att medborgare i tredje land under de första år som de har rätt att arbeta och uppehålla sig i en medlemsstat endast får ett tillfälligt uppehållstillstånd.

34. Samma synpunkter kan framföras i fall då medlemsstaterna på annat sätt än tidsmässigt begränsar uppehålls- och arbetstillstånd, exempelvis genom att ange att tillståndet endast ger rätt till anställning hos en bestämd arbetsgivare eller till en anställning av närmare angivet slag. Om medlemsstaterna skulle kunna begränsa turkiska medborgarens rättigheter enligt gemenskapsrätten endast genom att på ett eller annat sätt

11 — Punkt 32.

begränsa uppehålls- eller arbetstillstånd, skulle de efter eget gottfinnande kunna göra de rättigheter illusoriska som turkiska medborgare har enligt beslut nr 1/80, vilka är en del av gemenskapsrätten.

tillstånd har varit försett med en tidsmässig eller annan form av begränsning.

35. Detta innebär inte att sådana tidsmässiga eller andra former av begränsningar saknar betydelse, eftersom de får den betydelse som den ifrågasvarande nationella rättsordningen ger dem, i den utsträckning som medborgaren i tredje land inte har förvärvat rättigheter enligt gemenskapsrätten. Är en turkisk medborgares arbetstillstånd således begränsat till arbete hos en bestämd arbetsgivare och upphör anställningen före det första årets utgång, följer det *e contrario* av artikel 6.1 första strecksatsen i beslut nr 1/80 att en turkisk medborgare inte enligt gemenskapsrätten har förvärvat rätt till fortsatt anställning, och hans möjligheter att uppehålla sig och arbeta i den ifrågasvarande medlemsstaten skall då endast bedömas enligt den ifrågasvarande medlemsstatens nationella rätt.

37. Den andra frågan bör mot denna bakgrund besvaras på så sätt att artikel 6.1 i beslut nr 1/80 skall tolkas så, att en turkisk arbetstagare som har en avlönad anställning som specialkock i en medlemsstat skall anses tillhöra den reguljära arbetsmarknaden och att medlemsstaterna inte genom att förse den turkiske medborgarens uppehålls- och arbetstillstånd med tidsmässiga eller andra former av begränsningar kan hindra denne att förvärva rättigheter enligt bestämmelserna.

Den tredje frågan

36. Det som är avgörande för om en turkisk arbetstagare kan anses ha reguljär anställning i en medlemsstat är således enligt min uppfattning endast om den berörde materiellt, enligt medlemsstatens utlänningslagstiftning, under den omtvistade perioden har haft rätt att uppehålla sig och arbeta i landet. Det är således utan betydelse om den berörde under denna period formellt har innehaft ett giltigt uppehålls- och arbetstillstånd och om detta

38. Den tredje tolkningsfrågan avser frågan huruvida en medlemsstat — för det fall en personkrets på grund av objektiva särdrag skall anses ha reguljär anställning och tillhöra den reguljära arbetsmarknaden i en medlemsstat — enligt artikel 6.3 i beslut nr 1/80 har behörighet att utfärda uppehållstillstånd

genom vilka tillståndsinnehavarna redan från början utesluts från de förmåner som följer av bestämmelserna i artikel 6.1.

skyldighet att vidta de administrativa åtgärder som behövs för att genomföra reglerna, utan att medlemsstaterna kan villkora eller begränsa tillämpningen av de precisa och ovillkorliga rättigheter som reglerna ... tillerkänner turkiska arbetstagare.”¹²

39. Den tyska regeringen anser att artikel 6.3 i beslut nr 1/80 ger medlemsstaterna behörighet att införa uppehållstillstånd för turkiska medborgare som på förhand utesluter att bestämmelserna i artikel 6.1 kan tillämpas.

40. Kommissionen har gjort gällande att artikel 6.3 i beslut nr 1/80 inte gör det möjligt för medlemsstaterna att införa uppehålls- och arbetstillstånd som hindrar turkiska medborgare från att dra nytta av bestämmelserna i artikel 6.1, varvid denna bestämmelse skulle förlora sitt syfte.

41. Domstolen har i domen i målet *Sevince* fastställt följande:

”Slutsatsen att beslut ... nr 1/80 ... kan ha direkt effekt påverkas inte av det förhållandet att ... artikel 6.3 i beslut nr 1/80 föreskriver att tillämpningen av de turkiska arbetstagarernas rättigheter skall fastställas i nationella bestämmelser. Dessa bestämmelser ... preciserar nämligen endast medlemsstaternas

42. Av detta följer att artikel 6.3 endast avser fastställandet av nationella genomförandebestämmelser och ingenting annat. Bestämmelsen ger således inte medlemsstaterna behörighet att införa nationella regler som utesluter vissa kategorier turkiska medborgare, som objektivt sett uppfyller villkoren för att kunna få sina uppehålls- och arbetstillstånd förlängda enligt bestämmelserna i artikel 6.3 i beslut nr 1/80, från dessa rättigheter.

43. Denna fråga skall således besvaras på så sätt att artikel 6.3 i beslut nr 1/80, enligt vilken genomförandebestämmelser för artikel 6.1 skall fastställas i nationell lagstiftning, skall tolkas så, att den inte ger medlemsstaterna befogenhet att frångå reglerna i artikel 6.1.

¹² — Punkt 22.

Förslag till avgörande

44. Jag föreslår härmed att domstolen skall besvara tolkningsfrågorna på följande sätt:

- 1) Artikel 6.1 i beslut nr 1/80 av den 19 september 1980, fattat av det associeringsråd som instiftades genom avtalet om upprättandet av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet som den 12 september 1963 undertecknades i Ankara och för gemenskapens räkning ingicks genom rådets beslut 64/732/EEG av den 23 december 1963, skall tolkas så, att korta perioder, under vilka den turkiske arbetstagaren inte haft giltigt uppehålls- eller arbetstillstånd, skall beaktas vid beräkningen av de perioder av reguljär anställning som avses i denna bestämmelse, när de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten inte av denna anledning har ifrågasatt lagligheten i arbetstagarens vistelse och arbete inom det nationella territoriet, utan tvärtom i efterhand beviljat honom ett nytt uppehålls- eller arbetstillstånd.
- 2) Nämnda bestämmelse skall vidare tolkas så, att en turkisk arbetstagare som har en avlönad anställning som specialkock i en medlemsstat skall anses tillhöra den reguljära arbetsmarknaden och att medlemsstaterna inte genom att förse den turkiske medborgarens uppehålls- och arbetstillstånd med tidsmässiga eller andra former av begränsningar kan begränsa de rättigheter som denne enligt denna bestämmelse har.
- 3) Artikel 6.3 i beslut nr 1/80, enligt vilken genomförandebestämmelser för artikel 6.1 skall fastställas i nationell lagstiftning, skall tolkas så, att den inte ger medlemsstaterna befogenhet att frångå reglerna i artikel 6.1.